

Sygn. akt I C 727/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: S S.R. Kinga Grzegorzcyk

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Novottny

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko W. Z. i H. K.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. nakazuje wypłacić z funduszy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi adwokatowi T. S. prowadzącemu Kancelarię Adwokacką w Ł. wynagrodzenie za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu J. P. w kwocie 1476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, zawierającą w sobie należny podatek VAT,
3. nie obciąża J. P. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 727/17

UZASADNIENIE

W dniu 7 listopada 2017 r. J. P. wystąpiła przeciwko W. Z. i H. K. z pozwem o zapłatę solidarnie kwoty 6000 zł tytułem „zadośćuczynienia za: 1) wkład pracy dla wyjaśnienia nieprawidłowości 2) moralny stres na pychę i arogancję p. H. K. w zawartej korespondencji” z umownymi odsetkami. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że Spółdzielnia Mieszkaniowa im. (...) w Ł. niezgodnie z prawem i aktem notarialnym wyliczyła powierzchnię pomieszczeń i urządzeń do wspólnego użytkowania właścicieli lokali mieszkalnych, zawyżając ją, przez co powódka musiała zapłacić wyższy podatek od nieruchomości. Od marca 2017 r. powódka stara się ustalić wielkość i sposób obliczenia przedmiotowej powierzchni, jednakże członkowie Spółdzielni nie reagują na sugestie podejmowania działań niezgodnych z prawem.

[pozew k.2-3 odwr.]

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2017 r. Sąd zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości i ustanowił dla niej pełnomocnika z urzędu, którego Okręgowa Rada Adwokacka w Ł. wyznaczyła w osobie adw. T. S..

[postanowienie k.32, pismo k.38]

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości, podnosząc, że nie wyrządzili swym zachowaniem powódce żadnej szkody. Ponadto wskazali, że powódka w istocie kwestionuje zasadność obciążenia jej przez Urząd Miasta Ł. podatkiem od nieruchomości w części dotyczącej powierzchni części i urządzeń wspólnych, a wynikającej z tytułu prawnego lokalu mieszkalnego, pozostającego w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w Ł..

[odpowiedzi na pozew k.34 i 39]

Pełnomocnik powódki wniósł o przyznanie wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną powódce z urzędu, oświadczając, że koszty tej pomocy nie zostały uiszczone w całości, ani w części. Na rozprawie w dniu 28 maja 2018 r. pełnomocnik powódki sprecyzował, że powódka dochodzi kwoty 6000 zł solidarnie od obu pozwanych jako osób fizycznych z tytułu zadośćuczynienia jak w pozwie, wskazując, że powódka nie wyraziła zgody na modyfikację powództwa. Jako podstawę powództwa wskazał przepisy art. 415 k.c., ewentualnie art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Ponadto wyjaśnił, że same rozliczenia były między powódką a Spółdzielnią.

[pismo procesowe k.45, e-protokół rozprawy 00:02:13-00:07:03 CD k.54]

Pełnomocnik pozwanych wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

[e-protokół rozprawy 00:07:03-00:07:29 CD k.54]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka jest właścicielką lokalu mieszkalnego oznaczonego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...), pozostającego w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w Ł..

[okoliczność bezsporna]

Zgodnie z wyliczeniami Spółdzielni ogólna powierzchnia użytkowa lokali znajdujących się w bloku 20M przy ul. (...) wynosi 3223,54 m². Na pomieszczenia wspólne składają się: klatki schodowe, pralnie, suszarnie, piwnice, piwnice lokatorskie, pomieszczenia przyłącza wody, pomieszczenia przyłącza gazu, pomieszczenia węzła cieplnego, dźwigi osobowe i pomieszczenia zsypanowe.

[dowód: uchwała k.7, zestawienie k.8]

Powódka nie zgadza się z wyliczoną przez Urząd Miasta Ł. stawką podatku od nieruchomości, wynikającą z wyliczonej przez Spółdzielnię powierzchni pomieszczeń i urządzeń wspólnych w nieruchomości przy ul. (...) w Ł., w której znajduje się lokal mieszkalny powódki.

[okoliczność bezsporna]

W piśmie z dnia 3 kwietnia 2017 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa poinformowała powódkę, że ogółem powierzchnia pomieszczeń i urządzeń wspólnych w nieruchomości nr 93 bl. 20M wynosi 1234,64 m², wskazując osobno powierzchnię pralni z suszarnią, piwnic i korytarzy.

[dowód: pismo k.9]

W piśmie z dnia 13 czerwca 2017 r. skierowanym do Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w Ł. powódka wskazała, że podana do Urzędu Miasta Ł. powierzchnia pomieszczeń i urządzeń wspólnych, stanowiąca podstawę naliczenia podatku od nieruchomości, została przez Spółdzielnię zawyżona. Jednocześnie powódka przedstawiła własne wyliczenie tej powierzchni i wysokości należnego podatku.

[dowód: pismo k.4-6]

W piśmie z dnia 23 czerwca 2017 r. Spółdzielnia wyjaśniła, że Urzędowi Miasta Ł. wskazała wielkość powierzchni pomieszczeń i urządzeń wspólnych, wynikającą z ewidencji środków trwałych. Jednocześnie powódka została poinformowana, że Spółdzielnia dokona weryfikacji ewidencji i w przypadku stwierdzenia, że jest ona niewłaściwa, dane zostaną skorygowane i przesłane ponownie do Urzędu Miasta Ł.. Pismo zostało podpisane przez Główną Księgową Spółdzielni - H. K.,

[dowód: pismo k.10]

Powódka w dalszym ciągu prowadziła korespondencję ze Spółdzielnią celem wyjaśnienia powierzchni pomieszczeń i urządzeń wspólnych przedmiotowej nieruchomości.

[dowód: pisma k.11-14]

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań powódki, albowiem okoliczności, na które miała zeznawać powódka, tj. rozliczenia dokonywane z pozwanymi, a dotyczące powierzchni lokalu, mają znaczenie ewentualnie we wzajemnych rozliczeniach między powódką a Spółdzielnią i pozwanymi działającymi ewentualnie jako organy Spółdzielni, a nie pozwanymi działającymi jako osoby fizyczne. Tymczasem powódka skierowała pozew przeciwko W. Z. i H. K. jako osobom fizycznym.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Początkowo powódka wskazywała, że dochodzi od pozwanych „zadośćuczynienia za: 1) wkład pracy dla wyjaśnienia nieprawidłowości 2) moralny stres na pychę arogancję p. H. K. w zawartej korespondencji”. Stanowisko to popierał również jej fachowy pełnomocnik.

Przepisy Kodeksu cywilnego enumeratywnie wyliczają, w jakich wypadkach sąd może przyznać poszkodowanemu zadośćuczynienie. Żaden jednak przepis nie przewiduje zadośćuczynienia za stres moralny czy wkład pracy.

Pełnomocnik powódki jednocześnie wskazywał, że podstawę prawną powództwa stanowi przepis art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c., a zatem że powódka dochodzi zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, nie wskazując przy tym jednak, jakie dobro osobiste powódki i przez którego z pozwanych zostało ewentualnie naruszone. Sąd nie jest uprawniony, aby na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego samodzielnie określać dobro osobiste powódki, które ewentualnie mogło w danej sprawie zostać naruszone. Nie może w tym zakresie wyřęcać powódki, tym bardziej reprezentowanej przez adwokata. Powódka ani jej pełnomocnik nie tylko nie wskazali dobra osobistego, które rzekomo zostało naruszone, ale i nie zgłosili w tym zakresie żadnych wniosków dowodowych. Do akt zostały złożone dokumenty, w szczególności korespondencja między powódką a Spółdzielnią Mieszkaniową im. (...) w Ł., dotycząca powierzchni urządzeń i pomieszczeń wspólnych. Z osobowych wniosków dowodowych został zgłoszony jedynie dowód z zeznań powódki ale na okoliczność rozliczeń związanych z powierzchnią, a zatem nie mający wpływu na rozstrzygnięcie ewentualnego żądania zapłaty zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych.

Pełnomocnik powódki powoływał się również na przepis art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Wskazany przepis może stanowić podstawę zasądzenia ale nie zadośćuczynienia, tylko odszkodowania.

Kluczowe dla rozpoznania niniejszej sprawy było jednak wskazanie przez powódkę, działającą najpierw samodzielnie, a następnie reprezentowaną z urzędu przez fachowego pełnomocnika, że zarówno W. Z., jak i H. K. zostali pozwani w rozpoznawanej sprawie jako osoby fizyczne. Tymczasem, jak wynika zarówno z treści uzasadnienia pozwu, jak i oświadczenia pełnomocnika powódki złożonego na rozprawie, kwestią sporną jest obliczenie przez Spółdzielnię Mieszkaniową im. (...) w Ł. powierzchni pomieszczeń i urządzeń wspólnych nieruchomości, w której powódka posiada lokal mieszkalny, pozostający w zasobach tej Spółdzielni, od której to powierzchni zależy wysokość podatku od nieruchomości, którą naliczył powódce Urząd Miasta Ł.. Powódka uważa, że powierzchnia pomieszczeń i urządzeń wspólnych nieruchomości wskazywana przez Spółdzielnię jest zawyżona, a co z tym się wiąże, że nałożony na powódkę podatek jest również zawyżony. Spór toczy się zatem między powódką a Spółdzielnią Mieszkaniową, której pozwany jest Prezesem, a pozwana – Główną Księgową. Działania pozwanych są zatem związane z ich działalnością jako organów Spółdzielni, a więc ewentualne bezprawne działanie pozwanych trzeba oceniać jako działania organów Spółdzielni, która nie została pozwana, a nie samych pozwanych jako osób fizycznych.

Należy również wskazać, że w piśmie z dnia 6 czerwca 2018 r. powódka wskazała, że „podstawą mojego pozwu jest określenie dla mojego mieszkania powierzchni wspólnego użytku dla celów podatkowych”. Co prawda pismo to wpłynęło już po zamknięciu rozprawy i tym samym nie było wzięte pod uwagę przez Sąd przy wydawaniu wyroku w rozpoznawanej sprawie, jednakże w sposób zwięzły pokazuje, że kwestią sporną jest wielkość powierzchni pomieszczeń i urządzeń wspólnych nieruchomości, którą wskazała Spółdzielnia Mieszkaniowa a nie pozwani jako osoby fizyczne i która stanowi podstawę do obliczenia należnego podatku od nieruchomości. Swoich roszczeń w tym zakresie powódka może zatem dochodzić ale przeciwko Spółdzielni a nie przeciwko pozwanym W. Z. i H. K..

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo z uwagi na to, że pozwani jako osoby fizyczne nie są legitymowani biernie w tym procesie.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd wziął pod uwagę sytuację życiową i materialną powódki oraz jej subiektywne przekonanie o zasadności dochodzonego roszczenia.

Powódka korzystała z pomocy prawnej udzielonej jej z urzędu przez adw. T. S.. Pomoc ta, zgodnie z oświadczeniem pełnomocnika powódki, nie została opłacona w całości, ani w części. Mając powyższe na uwadze, Sąd nakazał wypłacić z funduszy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz pełnomocnika powódki kwotę 1476 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej, na podstawie § 2-4 w zw. z § 8 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 171 ze zm.).